
Rába György

FEJEMBE VERT TÖRTÉNELEM

Ha fogságba esel így szólt apám
mikor behívtak *Po francuski* mondd
rögtön Tolsztoj- Csehov-művek nyomán
buzdult föl és én fiatal bolond
a kucsmás járőr képébe azonnal
engedelmesen szajkóztam utána
a bűvös jelszó mégsem járt haszonnal
mert jobbról-balról fegyverük tusája
verte fejembe hogy értelmezik
a szótárt ők és ez nem egyezett
szókincsemmel bocsássa meg nekik
a Teremtés a legfőbb szószedet
s a félreértés folyt. köv. *vojna vojna*
dörmögték ám majd egy évig nem ólmot
osztottak mintha Róbert bácsi volna
mind s én hajléktalan bendőm ha korgott
poshadó káposztalevet kapott
naponta kétszer s tizenöt dekás
borsóból őrölt kenyéradagot
tetézte ezt szabadságmegvonás
szigorú osztályzat hanyag diáknak
de okultam előző nemzedék
és egy még ifjabb között takarmánynak
morzsol össze a két malomkerék

BOSZORKÁNY

Boszorkány te érdek nélküli gonosz
kivetkőztetted emberi sorsomból
a földbe bűvöltél eleven fatörzssé
s még csak számon se tartottad
hogy nyúltam nyögtem nyújtóztam feléd
sziszegtem levél-ujjaimmal kapkodtam utánad
ám gyökerem horgonynál is erősebben
s minél inkább ágaskodtam annál inkább kötött
te már elillantál távol hitegetted másokat

én meg pattoghattam mostoha időmre
nyöszöröghettem panaszomat az éjszakának
nappalra pedig nekem mi maradt
tűzrevalót törtem magamból a tallózónak
a fulladozót árnyékom térítette magához
a harapós télben ágaim szeszélyes
szokatlan rajzolataival szürkületig
mulattattam a változatosság zarándokait
belőlük a fűvel kivert ösvényen ezerszám
akad a fény himnuszát döngicsélő zeneszám
közben az évek göcsörtökkel megjegyeztek
vadhajtásokkal megcsúfoltak
társaságom a leromlott gyeper növendékei
mikor aztán sudaram merő borda csupa pánt
megjössz kárörvendő rajtad az idő nem fogott
igézetedet is föloldottad akár kövesselek
de mára már ropognak száradó rostjaim
noha vágyam érted egy csöppet se lanyhult
hogy szökkenjek nyomodba kidőlnék egyenest
boszorkány voltál az maradtál
még arcvonásaidat is váltogatod

CASANOVA ÖREGKORA

Mástól mégsem kérdezhetem
ennek neve még szerelem
hiszen ébredéskor fölöttem
arca lebeg bár mintha ködben
s tagadhatatlan itt meg ott
foltok árnyalják e napot
nem fényévnyi a kora persze
de szemhéjára kell a kence
mégis nappal felhők mögül
ez az égítest rám derül

Errefelé hirtelenkedve
nyílt puszták múltán ketrecembe
hasonszórú vad már ide
nem lép golyó kór törte le
aminek tartanak csak írmag
kiveszőben levőnek hívnak

s noha nem láttam úgy sosem
itt most aktját képzelgetem
ha lencses szeplős s mért ne bőre
cirógatok a levegőbe

Ha meg napom visszhangtalan
kérdéseimre untalan
feleletül hallom ki csengő
altját az embertelen csendből
köztünk mérföld tíz száz ezer
s párbeszédünk nem hallgat el
igaz köztünk pörlekedés se
tán ez két nem érintkezése
vagy higgyem inkább szű ha percen
egymásra gondolunk e percben

Akinek más nyelven beszél
a vágyakozás szenvedély
dadogásomra füle sincs hát
megfejteti se tudja titkát
hogyan ennek neve szerelem
foka nem kataklizma nem
csak annyi egy csillár kileng és
pohár koccan ám neve rengés
hol talpalatnyi otthonom
szűk időm innen számítom

Lator László

A KLINIKÁN MÉG EGYSZER LÁTNI KELLETT

A klinikán még egyszer látni kellett
amit de másképp néhány napja volt csak
hogyan emelkedik süllyed pőre melled
gép segítette hogy légszomjad oltsad
simogattam kék folttal tele ványadt
karodat s ingerült fájdalmam alján
túlfelén a reakcióhiánynak
éreztem mégis ott a fiatal lány
s kívántalak iszonyú szerelemmel